

Callum

Van liefde op het eerste gezicht was absoluut geen sprake.

Vanuit mijn ooghoek zag ik een smerige blote voet. Ik probeerde er niet naar te kijken, maar feit is dat blote voeten in het openbaar op geen enkele manier goed te praten zijn en op dat moment besefte ik nog niet aan wat voor lichaam die voet vastzat. Ik weet zeker dat ik mijn gezicht vertrok, maar ik probeerde mijn blik op mijn laptop te houden. Blijkbaar slaagde ik daar niet in, want ze had door dat ik naar haar keek.

‘Mijn ogen zitten hier,’ zei ze, maar ze klonk geamuseerd en ik keek op om te zien of ik dat goed had ingeschat.

Zo ontstond ons oogcontact. En zo werd ik verliefd op haar – dus misschien was het eigenlijk liefde op het tweede gezicht.

Lilah was in allerlei onbeschrijfelijke opzichten geweldig. Ze was een kleine een meter vijfenvijftig lang en zo dun dat het leek alsof ze zou breken als je haar te stevig vastpakte. Die dag zat haar donkere, roodbruine haar in een glanzende knot waaruit geen enkele haar was ontsnapt en ik herinner me dat ik moest denken aan die grap dat haar dat kan bewegen door carrièrevrouwen als teken van zwakte wordt gezien. Het lukte Lilah op de een of andere manier om een donkerpaars mantelpakje te combineren met grote houten sieraden en er toch nog op-en-top zakelijk uit te zien.

De verzorgde bovenste helft van haar uiterlijk paste totaal niet bij de zwerfachtige toestand van haar voeten. Ik vond het gênant dat ze doorhad dat ik naar haar staarde, maar ik moest het gewoon vragen.

‘Waarom heb je geen schoenen aan?’

‘Hoor eens, vriend, ik heb vandaag acht uur gestaan. Op naaldhakken,’ deelde ze me mee. Ze wierp de vrouwen om haar heen een blik toe alsof ze wilde zeggen: ‘Meent die kerel dat nou echt?’

‘Dan hoef je nu toch niet op blote voeten te lopen. Als je praktischere schoenen had gedragen waren je voeten trouwens nog schoon geweest.’

‘O, dus dát is de oplossing.’ Haar sarcasme werd afgezwakt door een lach. ‘Als ik morgen de rechtszaal in loop en de rechter vraagt waarom ik mijn hardloopschoenen aanheb, vertel ik hem gewoon dat dat moest van een of andere vent op de veerboot.’

‘Een van de ontelbare dingen aan vrouwen die me volslagen verbijsteren is wat jullie jezelf aandoen vanwege regels die alleen vrouwen belangrijk vinden.’ Dit gesprek had ik met bijna iedere vrouw die ik kende op een bepaald moment gevoerd. Een goede afloop had het nooit.

‘Regels die alleen vrouwen belangrijk vinden?! Ik ben een keer ontslagen omdat ik geen make-up wilde dragen,’ viel de vrouw naast Lilah haar bij. Ze had de zin nog niet uitgesproken of Lilah gaf haar al een visitekaartje.

‘Bel mijn advocatenkantoor. Daar kunnen wij je bij helpen,’ zei ze en richtte haar aandacht meteen weer op mij. ‘Wil je serieus beweren dat vrouwen zich voor hun werk zakelijk kleden om indruk te maken op andere vrouwen?’

‘Ik ben een groot voorstander van zakelijke kleding. Je ziet dat ik een pak draag, dat doe ik altijd als ik naar kantoor ga. Maar als iemand direct of indirect zou opperen dat ik sneller carrière zou maken als ik tepelklemmen droeg, dan zou ik daar niet in trappen. Als je schoenen pijn doen, dan trek je gemakkelijker schoenen aan. Zo simpel is het.’

Op dit punt beseftte ik, mogelijk wat aan de late kant, dat er ongeveer tien vrouwen boos mijn kant op keken. Ik draaide mijn hoofd om te kunnen zien hoe ver het nog was naar Manly Wharf.

‘Ben je soms van plan om van deze discussie vandaan te zwemmen?’ vroeg Lilah.

‘Ik weet dat ik dit niet kan winnen. Het is mannen verboden om vraagtekens te zetten bij het instituut vrouw.’

‘Als je al vraagtekens gaat zetten bij het instituut vrouw,’ mompelde de man naast me, ‘doe dat dan vooral níet op een boot op zee tegen een advocate die net acht uur op hoge hakken heeft gestaan.’

‘Wijze woorden,’ beaamde Lilah.

‘Ik ben niet uit op een discussie,’ zei ik, ook al was ik dat overduidelijk wel. ‘Ik begrijp gewoon oprecht niet waarom vrouwen vinden dat ze pijn moeten lijden om er goed uit te zien. Je bent een prachtige vrouw, juffrouw...?’

‘Mevrouw. En dat gaat je niets aan.’

‘Mevrouw Gaat Je Niets Aan,’ herhaalde ik. ‘Je zou er op een paar platte leren schoenen net zo mooi en zakelijk uitzien als op de naaldhakken die je nu draagt.’

‘Dank je voor dit vriendelijke, zij het ietwat neerbuigende compliment.’

Waarschijnlijk was deze woordenwisseling zo goed als afgelopen, maar ik kon de veerboot onmogelijk verlaten zonder te weten wie ze was. Ik wachtte al heel lang op iemand die me net zo fascineerde als deze mysterieuze advocate, zelfs met haar smerige blote voeten.

‘In welk rechtsgebied werk je?’

‘Raad maar.’

‘O.’ Ik had op de universiteit een paar vakken aan de faculteit rechten gevolgd, maar dat leek eeuwen geleden in plaats van een twintigtal jaren. ‘Ondernemingsrecht?’

‘Nee.’

‘Onroerend goed.’

‘Nee.’

Ik bekeek haar nog eens goed. Iets aan haar kleding deed vermoeden dat het gewone advocatenkeurslijf haar niet als gegoten zat.

‘Ah. Familierecht, dat kan niet anders.’

‘Nee!’ Ze lachte opnieuw. Haar lach was zacht en melodieus – precies zoals je bij een mooie vrouw als Lilah zou verwachten.

‘Arbeidsrecht?’

‘Weer mis.’

‘Strafrecht.’

‘Nee.’

‘Bestaan er überhaupt nog andere rechtsgebieden?’

‘Alleen nog het belangrijkste en meest dynamische.’

‘Auteursrecht?’

Ze keek me wantrouwend aan. ‘Werk jij soms in de entertainmentindustrie?’

Nu was het mijn beurt om te lachen. ‘Marketing.’

‘Nog erger. Ik kan zien dat er in dat kapitalistische hoofd van je nog nooit één enkele gedachte over de planeet onder je voeten is opgekomen. Typisch.’

Het kwartje viel.

‘Je werkt in het milieurecht en probeert de wereld te redden.’

‘Eindelijk!’

‘Sorry dat ik zo traag van begrip ben. Ik dacht gewoon dat milieurechtadvocaten T-shirts van hennepkatoen droegen en dreadlocks hadden, maar nu je het zegt zijn je blote voeten een duidelijke aanwijzing.’

‘Ik vraag me af hoe...’ zei ze, maar zweeg halverwege haar zin alsof ze de gedachte toch liever voor zich hield. Lilah kennende wilde ze, achteraf gezien, waarschijnlijk op listige wijze mijn interesse peilen in plaats van dat ze werkelijk aarzelde.

‘Ja?’ antwoordde ik direct. Om eerlijk te zijn ontging me geen enkel woord.

‘O, niks.’ Ze wierp me een glimlach toe en het was een cliché, maar mijn maag maakte een salto. ‘Ik vroeg me gewoon af hoe je dit gesprek naar een uitnodiging voor een etentje zal weten te leiden.’

‘Ik vroeg me vooral af of hij je eerst thuis praktische schoenen

aan zal laten trekken,’ lachte de vrouw naast haar.

‘Ik vraag me af of je ons misschien voor de zekerheid mee moet vragen – de kans is groot dat je met je mond vol tanden komt te zitten,’ fluisterde de man naast me. Om ons heen klonk gegiechel, maar Lilah en ik hadden alleen oog voor elkaar en het geluid overspoelde me als het ingeblikte gelach van een comedy-serie.

‘Vanavond?’ vroeg ik.

‘Ik ga niet uit met marketingmannen.’ Haar toon was speels en ik wist dat ze daarop terug zou komen.

‘Er staat een kruidentuintje op de vensterbank in mijn keuken.’ Dat was natuurlijk een grove leugen: ik had toen niet eens een vensterbank, aangezien ik de keuken grotendeels had gesloopt tijdens een verbouwing die nog steeds niet af was. Dat maakte niets uit – mijn wanhopige verkooppraatje ontlokte ons publiek opnieuw gelach en Lilah grijnsde.

‘Nou, in dat geval...’

Toen we in Manly aankwamen viel de menigte in het zwakke schemerlicht uiteen en stapten we samen aan wal. Ik kon zien dat er in de enorme handtas die aan Lilahs schouder hing een laptop zat en ook ik was van plan geweest nog een paar uur te werken aan iets wat de volgende ochtend af moest zijn. Ik geloofde niet in het lot – nog steeds niet – maar op de een of andere manier begreep ik dat ik even moest stilstaan bij dit moment, alsof ik op het punt stond aan een onvergetelijke reis te beginnen.

‘Dus je bent een kwaadaardig marketinggenie,’ begon ze. We stonden te wachten tot we de weg konden oversteken om bij de Corso te komen, maar de late avondspits was nog steeds in volle gang.

‘Zoiets. Ik heb vandaag wel gebrainstormd over hoe we kinderen stiekem gif kunnen verkopen.’

‘Mengen met suiker.’

‘Dat doen we al jaren. Mijn nieuwe aanpak is om het met sui-

ker én cocaïne te mengen – ik ben altijd op zoek naar nieuwe manieren om ze verslaafd te houden.’

Mijn grap kwam niet helemaal uit de verf. Uit medelijden schonk ze me een flauw glimlachje.

‘Waarom marketing?’

‘Waarom wat dan ook?’ antwoordde ik schouderophalend. ‘Ik vind het een uitdaging om mensen van gedachten te laten veranderen.’

Toen het verkeerslicht op oranje sprong vertraagde de stroom auto’s en kwam tot stilstand. We werden als vanzelf door de menigte meegevoerd naar de Corso, want daar gingen de mensen in Manly blijkbaar naartoe. De straat zat vol winkels en restaurantjes en eindigde letterlijk op het strand. Of het nou dag of nacht, zomer of winter was, door de Corso stroomde altijd een zee van mensen die werden aangetrokken door het strand.

‘Zitten die martelhakken in je handtas?’ vroeg ik. Ik wilde eigenlijk niet meer over haar blote voeten beginnen, maar het leek me sterk dat restauranteigenaren zaten te wachten op een blootsvoetse gast, zelfs al lag de zee maar een paar honderd meter verderop.

‘Nee, die staan zich veilig onder mijn bureau voor te bereiden op een nieuwe martelsessie. Zal ik je meenemen naar mijn favoriete restaurant?’ stelde ze voor. Ze raadde mijn gedachten, want ze zei: ‘Er zijn plekken in Manly waar ze het niet erg vinden dat ik een smerige hippie ben.’

‘Je loopt zo vaak op blote voeten dat je die kent?’ vroeg ik.

‘Het leven is te kort om je ongemakkelijk te voelen. Als mijn voeten pijn doen, dan trek ik mijn schoenen uit. Als mijn knot me ergert, dan gooi ik mijn haar los. Dat is waar ook.’

Ze liep naar een winkel rechts van haar en gaf me haar enorme handtas, die ik zwijgend aannam. Ik vond haar zo magisch dat ik iedere beweging die ze maakte met verbijstering en verbazing volgde. Mijn zintuigen stonden op scherp. Ik keek toe terwijl ze een aantal speldjes uit haar knot trok en haar haren los-

woelde. Door de bewegingen van haar handen tuimelde en danste het haar omlaag tot het bijna tot haar middel kwam. De strakke knot had er een losse slag in gemaakt. Ze schudde haar hoofd om haar haar nog verder te laten uitwaaiëren en glimlachte toen naar me. ‘Dat is beter.’

Nog steeds zou ik willen dat ik de tijd toen heel even stil had kunnen zetten om met mijn telefoon een foto van haar te maken. Het werd donker en de lichten van de winkel wierpen een kunstmatige gloed op haar haar, dat als een waterval naar beneden viel. Haar blauwe ogen schitterden als de zee bij Manly op een zonnige dag en om haar lippen speelde een glimlachje. Ze vond me grappig.

‘Klaar?’ vroeg ze. Had ik haar aangestaard? Ik wist het niet. Deze hele ontmoeting begon surrealistisch te worden. Er flitste even een gedachte door mijn hoofd. Was ik ooit verliefd geweest? Voelde dat zo?

‘Ja, we kunnen,’ zei ik. Ik was me onaangenaam bewust van mijn eigen bloed dat in mijn oren bonste. Toen ik me omdraaide en weer richting het strand wilde lopen lachte ze opnieuw.

‘Staat je goed, hoor, die handtas. Moeten we onderhand niet eens namen uitwisselen?’

Ik gaf haar de tas terug en hoopte dat ze de rode kleur die vanuit mijn nek omhoogkroop niet zag.

‘Ik ben Callum. Callum Roberts.’

‘Hoi Callum-die-zich-op-veerboten-laait-op-pikken-door-vreemdelingen-op-bloote-voeten,’ grijnsde ze. ‘Ik ben Lilah Owens.’

‘Ik heb jóú opgepikt,’ protesteerde ik.

Ze grijnsde opnieuw. ‘Tuurlijk. Als je dat een fijner idee vindt.’

Lilah. Die naam was geknipt voor haar. Ik probeerde hem in gedachten uit – Lilah Roberts – maar geschokt floot ik mezelf direct terug. Ik wilde niet trouwen; dat stond niet in de planning. Mijn ouders hadden me een hoop geleerd over liefde en getrouwd zijn – met als belangrijkste les dat ik daar niet geschikt voor was.

‘Waar gaan we eigenlijk heen?’ vroeg ik om mezelf af te leiden van de ongemakkelijke wending die mijn gedachten hadden genomen. Plotseling wilde ik de leiding nemen. Ik had in Manly gegeten bij alle restaurants die de moeite waard waren en ik probeerde een geschikte plek te bedenken. Door die blote voeten van haar kon het niet al te deftig zijn, maar ik wilde natuurlijk wel naar een romantische zaak – gedimd licht? Een fatsoenlijke wijnkaart? Sfeervolle muziek misschien? ‘Turners?’

‘Bah.’ Ze vertrok haar gezicht, duidelijk niet onder de indruk van mijn suggestie voor wat als het beste restaurant van de wijk gold. ‘Nee, we gaan naar Giovanni’s.’

‘Die pizzeria?’ Ik was in de war. We waren de weg overgestoken en liepen nu naast elkaar over de Corso richting de strandweg waar Giovanni’s aan lag. Het was een simpele pizzeria met een ouderwetse inrichting, een goedkoop menu en maar een paar tafeltjes: het was voornamelijk een afhaalrestaurant.

‘Niet chic genoeg?’ Ze was me aan het plagen – of aan het uitproberen.

‘Nee hoor, helemaal prima.’ Het lag ook redelijk dicht bij mijn flat, wat me een pluspunt leek. ‘Ik had je gewoon niet ingeschat als een pizzameisje.’ Voornamelijk omdat ze eruitzag alsof ze nog nooit iets ongezonds had gegeten.

‘Wie houdt er nou niet van pizza?’

‘Daar heb je een punt. Waar werk je momenteel aan?’

‘Vandaag was ik bij de rechtbank in de hoop een verzoek om een rechterlijk bevel toegewezen te krijgen. Dat bevel moet de ontwikkeling van een nieuwe mijn tegenhouden.’

‘Wat is er zo slecht aan die mijn?’

‘De meeste mijnen zijn slecht.’ Het toontje dat ze aansloeg had bij ieder ander arrogant geklonken. Lilah klonk gewoon zelfverzekerd. ‘Deze komt net naast een nationaal park. Een paar kilometer verderop leven drie bedreigde diersoorten. De risico’s zijn gewoon te groot.’

‘Ga je winnen?’

‘Dat is wel de bedoeling.’

Het was maar goed dat ik de rechter niet was. Als zij zou staan te pleiten zou ik me met geen mogelijkheid op de details kunnen concentreren.

‘En wat doe je in je vrije tijd, Captain Planet?’

‘Soms kook ik. Maar meestal zit ik te breien.’

Ik wist niet zeker of dat een grapje was.

‘Truien?’

‘Voornamelijk sokjes. Voor mijn toekomstige baby’s.’

Duidelijk een grapje.

‘De kinderkamer is vast al helemaal af.’

‘Alle twee, voor het geval ik een tweeling krijg.’

‘Ga je al mijn vragen ontwijken?’

‘Ga je de hele avond de volledige lijst met stomme vragen voor eerste afspraakjes afwerken?’

‘Welke drie dingen zou je meenemen naar een onbewoond eiland?’

‘Een gps-apparaat, een satelliettelefoon en mijn laptop.’

Naast de zilte zeelucht was er in de bries ook een vleugje pizza te ruiken. We stonden voor Giovanni’s, maar opeens aarzelde ik. Lilah wilde naar binnen stappen, maar ik pakte haar zachtjes bij haar elleboog en draaide haar naar me toe. Ze keek me vragend aan.

‘Ik weet niet of deze simpele pizzeria geschikt is voor ons eerste afspraakje.’

‘Waarom niet?’

‘Volgens mij verdienen je iets beters.’

‘Wat lief.’ Haar stoere houding verslapt iets en voor het eerst die avond schonk ze me een oprechte glimlach. ‘Vertrouw me nou maar, Callum, ik ben een moeilijke eter en ze hebben hier een gerecht dat ik heerlijk vind.’

Het zachte briesje speelde door haar haren en er viel een lok voor haar ogen. Ik strekte mijn hand uit om hem achter haar oor te stoppen en zag haar slikken. De vreemde chemie die tussen

ons gonsde was zo intens dat het ongemakkelijk was, maar ondanks de seksuele ondertoon voelde het toch ook onschuldig en puur. Ik wilde haar nu al kussen en ik wist dat zij dat ook wilde. Voor het eerst in mijn leven wilde ik echter van iedere seconde genieten en iedere stap zo lang mogelijk laten duren.

‘Dat klinkt als iets wat ik niet kan missen.’

Haar ondeugende grijns verscheen weer en het moment was voorbij. Lilah maakte zich los en stapte naar binnen.

Het restaurant mocht dan halfleeg zijn, het menu was overvol. Ik was eerder bij Giovanni’s geweest, maar toen had ik geen enkel gerecht de trotsering van het omvangrijke menu waard gevonden. Lilah wist echter precies wat ze wilde.

‘De veganistische dunne bodem, alstublieft.’

‘Veganistisch?’

‘Dat betekent geen vlees, geen eieren, geen zuivel. Geen enkel dierlijk product,’ lichtte de ober behulpzaam toe. Ik snapte er niks meer van.

‘Hoe doe je dat met een pizza?’

‘Cashewkaas is afschuwelijk lekker,’ deelde Lilah mee.

‘Cashewkaas?’ Ik huiverde. ‘Hoe maak je dat überhaupt?’

‘Ik denk dat we maar beter een grote vega-bodem kunnen delen,’ zei Lilah en pakte mijn menukaart.

‘Maar ik wilde de extra veel vlees met extra vlees voor de echte vleesliefhebber met als bijgerecht nog meer vlees bestellen.’

Ze staaarde me uitdagend aan. ‘Ik ben absoluut geen evangelische veganist. Maar als je nog nooit hebt gehoord van cashewkaas, vind je dan niet dat je het op z’n minst een keer moet proberen?’

Als ze had voorgesteld een bord modder te delen en daarna met die wimpers had gewapperd zou ik de ober hebben gevraagd of er wat steengruis overheen kon worden gestrooid.

‘Ik kan op de terugweg altijd nog bij een steakhouse stoppen,’ mompelde ik.

‘Publiekelijk flirten met een vreemdeling vind je dus geen enkel probleem maar maaltijden waar geen dood dier in zit vind je eng.’

‘Meerdere dode dieren. Ik ben nogal een streber.’

‘Woon je hier in de buurt?’

‘Mijn flat is een paar straten verderop.’

De subtiele manier waarop ze haar wenkbrouwen optrok en haar lippen lichtjes tuitte had ik onder andere omstandigheden zeker gemist. Ze dacht erover na hoe het zou zijn om met me mee naar huis te gaan. Opnieuw keken we elkaar even aan voordat ze rechtop ging zitten en haar haren uit haar gezicht gooide.

‘Ik houd van Manly,’ zei ze. ‘Ik houd van de geur van de zee in de avondlucht, de verrukte gezichten van de backpackers als ze uit de bus stappen en bovenal van het feit dat het centrum hier lichtjaren ver vandaan lijkt te zijn.’

‘Om eerlijk te zijn heb ik een nogal ongezonde liefdesrelatie met Sydney,’ bekende ik. ‘Tot vorig jaar woonde ik in het zaken-district. Ik vind de energie daar opzwevend.’ Meer dan dat; de energie had mijn creativiteit gestimuleerd en ik had het idee dat het centrum me ertoe had gedreven al die jaren zo hard te werken. Het centrum plus de gedachte dat mijn carrière uiteindelijk bepalend was voor de waarde van mijn leven. Ik kon dus maar beter mijn best doen.

‘Waarom ben je dan verhuisd?’

‘Ik kreeg langzaam het vermoeden dat je niet de hele tijd in de actieve modus kunt staan,’ zei ik. ‘Die onophoudelijke drukte was uitputtend. Ik wilde niet te ver weg gaan wonen en het was een aanlokkelijk vooruitzicht om ’s ochtends op het strand te kunnen hardlopen en daarna de langzame veerboot naar mijn werk te nemen.’

‘En loop je ’s ochtends hard?’

‘Minder vaak dan ik dacht.’

‘En je neemt de snelle boot.’

‘Als je je onroerend goed op Manly kunt veroorloven heb je

geen tijd om de langzame veerboot te nemen,' zuchtte ik.

'Dat is treurig, maar ik ben bang dat je gelijk hebt.'

Ik had nooit begrepen hoe het voelde om zo door iemand betoverd te zijn dat je je ogen echt niet van diegene kunt afhouden. Ik ben ervan overtuigd dat ik slecht luister – ik ben altijd met mezelf bezig, iets wat mijn vele exen zeker zullen beamen. Maar bij Lilah wilde ik geen woord missen.

'Toen mijn oma overleed heb ik haar huis geërfd,' zei ze zachtjes. 'Ik ben begonnen in het handelsrecht, waar ik bakken met geld verdiende, en dacht mijn wereldverbeteraarsneigingen te kunnen onderdrukken door een beetje te tuinieren in de enorme tuin die mijn opa en oma onderhielden toen ze nog leefden. Een paar vierkante kilometer fruitbomen in de buurt van Gosford, de mooiste plek waar ik ooit ben geweest, maar binnen een paar maanden had ik hem zo goed als verwoest.' Ze lachte. 'Ik had geen flauw idee wat ik deed, maar het leek me gewoon zo... romantisch.'

'De werkelijkheid kwam niet overeen met je verwachtingen,' concludeerde ik.

'Precies. Nu wordt de tuin onderhouden door een ouder stel dat aan de overkant van de weg woont. Ze hebben ook een flinke moestuin aangelegd en in ruil voor hun goede zorgen verkopen ze de oogst in de weekenden op boerenmarkten. En ik ga af en toe op bezoek en prop mezelf vol met vers fruit en groente. Voordat mijn droom uit kon komen moest ik mijn verwachtingen loslaten.'

'Eigenlijk denk ik dat ik over mijn verhuizing naar Manly hetzelfde kan zeggen.' Al tijdens het uitspreken van die zin was ik verbaasd over de diepzinnigheid van dat inzicht. 'Het is niet anders. Misschien heb ik niet het relaxte leventje dat ik me had voorgesteld, maar daar heb ik vrede mee.'

'Woonde je als kind in Sydney?' vroeg ze.

'Ja, in Cronulla. En jij?'

'O, wij hebben overal en nergens gewoond.'

‘Heb je nu familie in de stad?’

‘Mam woont in Gosford. Mijn vader is een aantal jaar terug overleden.’

‘Het spijt me.’ Ik aarzelde. ‘Mijn ouders leven ook allebei niet meer.’

‘Volgens mij voel je je altijd weer kind als een van je ouders overlijdt, zelfs al ben je negentig.’

‘Ik denk dat je gelijk hebt.’ Ik vond – vind – het vreselijk om over de dood van mijn ouders te praten, zeker met vrouwen, en al helemaal met vrouwen die ik leuk vond. Het was zo’n wonderlijke liefdesgeschiedenis dat er steevast een treurige, verlangende blik in hun ogen verscheen. Als ik aankwam bij het deprimierende einde van het verhaal kreeg ik ofwel het gevoel dat ik hun hart brak, ofwel dat ze het niet begrepen en het puur als een romantisch verhaal zagen, wat ik nog irriterender vond.

‘Zijn ze al lang dood?’ vroeg ze.

‘Dat is een nogal lang verhaal.’ Het was niet mijn bedoeling om haar af te schepen. Het was gewoon niet de toon die ik voor dit etentje in gedachten had.

Voordat ik had bedacht hoe ik het gesprek een andere kant op kon leiden zette ze haar elleboog op tafel, liet haar kin op de bovenkant van haar hand rusten en schonk me een glimlachje. ‘Ik heb geen haast.’

Ik had het op afspraakjes maximaal drie keer over mijn ouders gehad en al die keren had ik me geërgerd aan het gesprek. Ik was een keer uit eten met een vrouw die ik had ontmoet op de sportschool die zelfs moest huilen toen onze ouders ter sprake kwamen en ik haar over de mijne vertelde. Ik heb snel een eind gemaakt aan ons etentje en ben alleen naar huis gegaan. Ik weet nog dat ik me moest inhouden om niet tegen haar uit te vallen en haar te wijzen op iets wat ze direct had moeten snappen – ze leefden niet nog lang en gelukkig.

Ik vermoedde dat Lilah anders op het verhaal zou reageren. Ik weet niet waarom, misschien was het intuïtie. Ik begon al te pra-

ten voordat ik had besloten het haar te vertellen.

‘Mam was Amerikaanse. Ze ontmoette mijn vader in New York. Hij was eenentwintig en werkte al een paar jaar als journalist. Hij had onbetaald verlof genomen om op zoek te gaan naar avontuur en was daar beland. Ze kwamen elkaar tegen in de supermarkt, bij de blikgroenten geloof ik, en vanaf dat moment waren ze onafscheidelijk. Mam zei altijd dat ze totdat hij een paar maanden later weer aan het werk ging letterlijk geen moment van elkaar gescheiden waren geweest. Ze kwam met hem mee deze kant op en binnen een paar weken waren ze getrouwd, hadden ze een huis en waren ze voornamelijk bezig met zielsgelukkig zijn.’

‘Een sprookje.’ Lilah leek niet onder de indruk. ‘Waar is de boze heks? Elk sprookje heeft een boze heks.’

Ik grijnsde. ‘Een hippie én een realist. Dat mag ik wel.’

‘Ik wil graag heel optimistisch in het goede van de mens geloven, maar eigenlijk zijn we een waardeloze soort. Dus waar ging het mis? Scheiding? Overspel?’

‘Nee, ze waren veertig jaar lang zielsgelukkig. Ik en de tweeling werden geboren, vele geliefde honden en katten kwamen en gingen, ze kochten hun huis en betaalden het af, maakten geregeld schitterende reizen en hadden een bloeiende carrière totdat ze op gepaste leeftijd met pensioen gingen. Het ergste is nog dat ik ze nooit ook maar één lelijk woord tegen elkaar heb horen zeggen. Ik kom uit een ongelofelijk stabiel gezin: tot ik ging studeren en uit huis ging heb ik letterlijk maar één slaapkamer gehad.’

‘Wat een klotejeugd.’ Ze trok cynisch een wenkbrauw op. ‘Arme jongen.’

‘Wees maar niet bang, het ging mis.’ Als ik aan het verlies dacht voelde het altijd alsof er een onweersbui kwam opzetten. Ik probeerde het luchtig te houden. ‘Toen ze zestig was overleed mam heel onverwachts aan een beroerte. Het ene moment was ze zo fit als een hoentje en het andere moment was ze er niet meer. Een week later viel ook mijn vader dood neer. Ze zeiden dat het een hartaanval was.’